

RBK-Eko

31 oktober 99

Red har ordet:

Hej och Välkommen till RBK Eko:s jubileumsnummer. Det har inte varit alltför lätt att veta vad vi skulle bjuda på. För att återknyta till ett av de första numren så har jag saxat följande:

Under en försöksperiod ska vi till samtliga medlemmar utge ett blad som genom hophäftning kommer att likna en tidning. Den är döpt till RBK Eko och utgiven var tredje månad. Eko skall inte bara ge ett litet "eko" av gångna händelser, utan även belysa kommande aktiviteter inom båtklubben. I varje nummer skall en medlem intervjuas, när denne valdes in som medlem, vilken båt som ägs och kanske ge en åsikt om fritiden på sjön, etc Eko skall även ha en insändarspalt där medlemmarna får ventilera sina synpunkter gällande klubben, eventuellt komma med nya idéer.

9/6 1959 startades Rangsta Båtklubb och någon gång i början på 70-talet kom den första RBK Eko. Det har gått några år. Mycket vatten har sköljt över bryggorna och under båtarna vid Rangsta och tiderna har förändrats. Många är de redaktörer, ingen nämnd och ingen glömd, som skrivit om egna och andras erfarenheter. Jag är väl egentligen den enda som är en landkrabba. Visserligen har jag varit med min Lasse många gånger i vår lilla Vitamin och haft mycket skoj, men det jag vet om båtliv, det ryms på min lillfinger-nagel. Och även om den är lång, så är det inte mycket – jag lovar. Men styrelsen brukar vara hygglig och rätta till alltför grova saker.

Men en sak är fortfarande aktuell och det har den varit under alla redaktörers arbete med klubbtidningen: *"Vi är mycket ensamma om att skriva!"* Visst händer det att vi tjatat oss till en och annan artikel, men vid genomgång av tidigare exemplar av tidningen har jag endast funnit två stycken, ej beställda artiklar. Så nu får det vara slut-tjatat!
Medlemmarna vill att vi skriver själva. Tack för förtroendet!

I detta nummer har jag bett några av "de gamle" att skriva om olika aktiviteter som de särskilt monns av det som hänt inom klubben. Jag hoppas att alla finner ett nöje i att läsa deras minnen. Nya ordförande har också skrivit ner sina synpunkter om framtiden. Några, som blivit ombedda, har tyvärr ej haft tillfälle att skriva, men de kanske kan återkomma med något material längre fram. Några bilder har vi också letat fram. Nog märks det, om inte annat så i fotoalbumen att det varit jobb, jobb och åter jobb som präglat Rangsta. Men så har det också blivit något som vi kan vara stolta över – en fin marina. För så är det ju. Det har blivit mer än marina än den båtklubb, som kanske främst "de gamla" medlemmarna har varit vana vid och saknar. Mycket av den gamla gemenskapen har försvunnit. Men tidsandan är ju sådan att man får prioritera sin tid. De flesta vill ha en bra hamn där man kan lägga sin båt när man ej är ute på sjön. Men vi hoppas ändå att de som blivit medlemmar under senare år ska kunna känna litet gemenskap med dem som varit med längre. Kanske kan den korta historiken i Ekot bidra till det. Det är ju också här i Ekot som tider om sjösättning, upptagning, arbetsdagar samt synpunkter som kommer fram på respektive års- och styrelsemöten ska finnas med. Det mesta vi skrivit om i detta nummer är dock sådant som handlar om den tiden då det

rörde sig enbart runt ”vårt Rangsta”, men så blir det ju med jubileumsnummer.

Slutligen är det upp till Jonas Lundén från Grimsta, att försöka få det hela snyggt och prydligt sammansatt, så att du, bäste medlem får ett trevligt exemplar av RBK Eko i din hand, antingen på årsmötet eller tillsammans med avgiftsutskicken i december. Jag hälsar Jonas välkommen och är väldigt tacksam att han kan hjälpa till och ”sätta” vår klubb-tidning.

Många hälsningar från Gittan

Nya ordförande har ordet:

När jag åtog mig uppdraget som ordförande i Rangsta Båtklubb vid årsmötet våren 1999, gjorde jag det bl.a för att få möjlighet att lära känna fler av medlemmarna i klubben. Det har tillkommit medlemmar som jag ännu ej träffat, vilket ej känns bra för mig i egenskap av ordförande.

Som gammal medlem i klubben, med inträde 1964, har jag varit med om alla små och stora förändringar som skett i klubbhamnen vid Rangsta sedan dess.

Ambitionen för mig som ny ordförande är att vi under hösten och vintern 1999 ska få färdigt det stora arbetet som pågår i RBK:s klubbområde. Min förhoppning är att vi ska kunna träffas i Rangsta och att kunna titta varandra i ögonen och säga att vi utfört ett bra arbete och inte känna trycket av att många timmar återstår för att få färdigt det vi börjat med.

Ställ gärna upp och hjälp till när våra bryggvärdar ringer och ber er komma ner till Rangsta och arbeta. Då blir det fortare klart och vi kan njuta av det fina vi har vid vår hamn.

Själv har jag varit bryggvärd, radio-ombud, miljöansvarig, tillhört Arkholmskommittén och varit suppleant i styrelsen.

Alla uppdrag jag blivit vald till har varit stimulerande och roliga med många intressanta arbetsuppgifter. När jag bett om hjälp med något har alltid någon ställt upp.

Bo Bodén

När vi kom med i RBK och började vara ute på sjön, blev vårt första besök i skärgården ön Stora Arkholmen. På den tiden var det ingen höjdare att komma dit med alla träd som låg ut över vattnet, allt ris och skräp som fanns överallt på ön. Men RBK:s medlemmar har under årens lopp hjälpt till att röja och städa upp så numera får vi ofta beröm av andra som besöker vår klubbholme för att där är så snyggt och välskött.

Vid säsongstarten, när vi sjösatt båten, börjar vi alltid med att ta en tur till Arkholmen och titta till anläggningen samt njuta av den vackra naturen.

Mycket aktiviteter har förekommit därute: Tävlingsverksamhet, både för seglare och motorbåtsfolk, Ungdomsverksamhet, Midsommarfirande samt kräftskivor.

Vi har också fått många nya vänner från andra båtklubbar som gärna gästade vår klubbholme. Många av våra utflykter och semestrar har utgått från Arkholmen och vi har oförglömliga minnen som hänger ihop med ön.

Vår förhoppning är att vi ska få se fler RBK:are ute på klubbholmen. Men den vackra naturen och havsutsikten är den väl värd att stanna till på.

RBK 40 år – en kort historik

Det allra första mötet ägde rum en sommar-
dag för 40 år sedan ...

...den 9/6 1959 kallade Erik Lundberg
samman Karl-Erik Nordenberg, Per Holm,
Harry Eriksson, Börje Wahlberg, Hans Ax-
elsson, Rolf Eriksson samt Lars Johansson,
för att diskutera bildandet av en eventuell
båtklubb

Första uppdraget fick Erik Lundberg, Per
Holm och Börje Wahlberg. De skulle upp-
söka Ragnar Holwaster med förfrågan om
upplåtelse av mark. Harry Eriksson fick i
uppdrag att fråga Filip Johansson om över-
låtelse av den befintliga bryggan.

På nästa möte, som hölls den 25/5 rappor-
terade Erik Lundberg att Ragnar Holwaster
givit ett muntligt medgivande att upplåta
mark till ett "arrende" pris av ett hundra
kronor. Harry Eriksson meddelade att Filip
Johansson givit sitt medgivande att upplåta
bryggan.

Mötet beslöt att kalla klubben för **Rangsta
Båtklubb** samt att uppta en av avgift 20:-/
medlem.

1960 - Beslöts att hamnkaptan får fri båt-
plats och fritt medlemskap

1961 - Fick styrelsen på årsmötet i uppdrag
att ombesörja uppförande av ny brygga för
småbåtar.

Den första festkommittén fick i uppdrag att
anordna knytkalas för medlemmarna.

1962 - Beställdes 100 medlemskort på Ny-
näs hamns tryckeri

1963 - Sändes en skrivelse till kommunen
med förfrågan om bryggplats

1964 - Skadades bryggan av is. Alla med-
lemmar kallades till reparationsarbete.

Pensionärsutflykt till Arkholmen 1974

Första båt i med nya kranen 1977

1965 - Båtvimplar togs fram till det facila priset av 15:-

1966 - Skogshuggning i Tyrved för virke till brygga

1967 - Billigare försäkring efter att ha gått med i Saltsjöns motorbåtsförbund.

1968 - Utflykt till Karta

1969 - Byggande av båtvagn
- Stormen förstörde nästan helt bryggorna
- Fiskebryggan får hyras för 100:-/år
- Sörmlandsregattan vid Fifong

1970 - Tillstånd av kommunen att bygga fast brygga
- Tillstånd att bygga klubbstuga
- Arkholmen får, efter förhandlingar med fru Engqvist, fritt arrendera Arkholmen under 1970 under förutsättning att 1) vi röjer upp, 2) tar hänsyn till fågellivet, 3) anordnar torrklosett

1971 - Pålning av kaj
- Bygge av fast brygga
- Skrivelse till Kommunförbundet om 25-årskontrakt med Sorunda kommun.

1972 - Första numret av RBK-Eko
- Ungdomssektionen startar

1973 - 25-årskontraktet bifalles
- kajen måste förstärkas – håller på att rinna bort

1974 - Pensionärsutflykt med kaffe och smörgås

1975 - Jolleläger på Arkholmen
- 19 motorbåtar och 50 segelbåtar anmälda till Sörmlandsregattan

1976 - Gjutning av platta för kran, mobil eller fast, ny slip

Flygfoto RBK våren 1978

Ungdomssektionen startar 1972

Arkholmen Race 1982

1977 - Medlemsantal: 220

1978- Toalett vid Rangsta
- Oljesanering vid Arkholmen
- Världsrekordtävling för ungdomar

1979 - Byggnadslov för krankaj
- Vaktlista upprättad på grund av stormen

1981 - Asfaltering av slipen klar

1982 - Pålning vid C-bryggan klar

1982 - Tack vare medlemmarna är samtliga bryggor iordningställda efter vintern
- 25- års - jubileum i FH i Ösmo

1984 - Elkabel dras till D-bryggan
- Bröllop på Arkholmen

1985 - En skeppsklocka skänkt som vandringpris av AnnaLisa och Hasse Andersson
- Arbetsplikt:30 timmar

1986 - Maxbredd 3.20 på begränsat antal platser

1987 - Inköp av lastbilskran, monteras på kranbilen

1988 - Skrivelse till KS om markförvärv vid Rangsta

1989 - Höstmötet bestämde att vi ska ha kvar Arkholmen

1990 - Markköp av Rangsta Södra 1:4
- Ombyggnad av B-bryggan
- Rivning av bryggor C och D
- Pålning för vågbrytare
- Medlemslån 1.200:-

1991 - Inköp av markområde vinner laga kraft 8/1
- Nybyggnad av bryggor C och D

Blöt höst 1982

Tre eldsjälur: Gunnar Sellén,
Olle Andersson och Bengt Eriksson

Kräftskiva vid Ragnsta

- Nya y-bommar
- Brygginvigning 1/6
- Ansökan om byggnadslov för nya klubbhuset

1992 - Mastkranen monterad på sin nya plats

- Elström ut till bryggorna
- Grundarbeten och pålyft av bodarna till nya klubbhuset

1993 - RBK-skylt med belysning monterad

- Utbildning av besiktningsman för båtar äldre än 25 år
- Färskvattenledning till bryggorna

1994 - Friluftsgudstjänst med dop på Arkholmen av och med Knut Fischer

- ALU-arbetare till byggnadsjobb

1996 - Första styrelsemötet i nya klubbstugan 20/8

1998 - Tanken nedgrävd

- Avloppet indraget i klubbstugan

Brygg och Kajbygge 1990

1999 - Borrat brunn

- Besiktning av markkranen (få anmärkningar)
- Hasse A gjort RBK -skytt i trä som sätts upp på södra väggen på klubbstugan

Leif Tillbom klipper bandet 1991

Rangsta Båtklubb 1959—1999

1959 på våren satt några gubbar vid Rangsta brygga och pratade och tittade ut över viken. där det låg några småbåtar här och var i vassen. Där fanns också en enkel spång, en gammal fiskebrygga och resterna av en ångbåtsbrygga sedan 1850-talet.

Tanken ”om vi skulle ta och starta en båtklubb” kom upp. Sagt och gjort.

Rangsta båtklubb bildades i maj 1959. Kontrakt skrevs med markägare, enkla bryggor byggdes, som sedan förbättrades under åren.

En svår västlig storm utbröt den 31 oktober 1969. De två fasta bryggor samt den flytbrygga som låg ytterst blåste sönder och resterna låg på land och i vassen nära badplatsen. De båtar som legat vid bryggorna hade totalt slagits sönder. Undantaget var två högsjöbåtar, den ena låg oskadd i vattnet och den andra låg kvar vid bojen. Vågorna var så kraftiga att vattnet spolades över vändplan och det blev omöjligt att vara där. Dagen efter var det -10°. Allt bråte frös fast.

Mycket skog hade samtidigt blåst ner. Klubben fick gratis ta vara på träd direkt i skogen. De flesta av medlemmarna var med varje helg under hela vintern och högg, körde till Väggarö-sågen för att såga plank, körde stolpar till Rangsta och byggde nya bryggor. Efter mycket arbete fanns så bryggorna på plats.

Samma år hade dåvarande Sorunda kommun planer på att flytta hela båthamnen till Hästnäsviden, vilket medlemmarna i klubben inte ville vara med om. Efter stor opposition gav kommunen upp planerna. Men det fanns också anonyma krafter som ville ha bort båtklubben från Rangsta.

I början av 70-talet steg intresset för båtliv runt kusterna i hela Sverige, och så även här i Sorunda. Navigationstävlingar och segeltävlingar anordnades både lokalt och i samband med andra klubbar. Både i Mälaren och längs Sörmlandskusten.

Höst och vår anordnades fester i samband med höst- och årsmöte. De var livligt besökta – ibland upp till 170 personer.

Planen där vi nu parkerar våra bilar och båtar samt gräsmattan där gamla klubbstugan stod var från början ett stort vassområde. Vid högvatten stod hela planen under vatten så under årens lopp har det fyllts ut med cementskrot från Cement-fabriken, som då låg mellan Församlingshemmet och Bydegården. Många åkare körde gratis ner skrotet på kvällarna. Kajkanten mellan B-bryggan och rampen pålades, sjöbotten fördjupades så att området skulle kunna användas som hamn.

I början av 70-talet fick klubben en barack som frivilliga medlemmar byggde om till en klubbstuga.

Ramp för småbåtar anlades. Den första var av trä med den ersattes senare av betongplattan där kranen nu står. Kranen anskaffades också under 70-talet och konstruktionen gjordes av Sören Petersson, som är proffs på sånt.

En livlig ungdomssektion bildades på 70-talet. Intresset för jollesegling var stort bland dåtidens barn och ungdomar. Så småningom minskade intresset och sektionen ligger nu i malpåse.

På sommaren 1970 fick vi genom personliga kontakter disponera Arkholmen som klubbholme. En toalett byggdes, holmen städades ordentligt. En dansbana byggdes också, för-
töjningsanordningar borrades in i berget på både norra och södra sidan och spångar anlades undan för undan.

Antalet gästande båtar ökade och problem med renhållningen uppstod. Därför söktes bi-drag från Landstinget så sopbåten angör sedan den tiden Arkholmen

Olle ”i Sanda”.

En kort historik om ungdomssektionen.

1973 diskuterade de två entusiasterna Gunnar Selldén och Hasse Andersson om det inte var dags att se till att RBK skulle få en ungdomssektion. Hasses grabb, Sten, och Gunnars dotter, Karin, var nog mogna att med hjälp av äldre medlemmar se till att de yngre lärde sig segla.

Det första året blev det inte så många anmälningar så man beslöt att på årsmötesfesten ge information till medlemmarna. Resultatet av den informationen blev bättre. En ny jolle inköptes, två stycken fanns att köpa hos Fritidsnämnden i Nynäshamn. De senare var i dåligt skick, men skulle repareras med hjälp av ungdomarna. Så snart första jollen fanns på plats så startade kvällsseglingarna.

Under vintern hade Hasse och Gunnar planerat aktiviteter för både ungdomar och vuxna. Gunnar gjorde ett enormt jobb med annonser, limerickar mm och programmet gick ut. Med kommentarer från omgivningen som ”det där klarar ni aldrig” blev det en aning svettigt. Nåväl, programmet delades ut, överallt där det kunde finnas barn och ungdomar som kunde läsa. Resultatet uteblev inte. När säsongen började välldede det in barn och ungdomar vid klubbstugan. Gun skrev medlemskort så pennan glödde. Karin, Pelle och Sten for omkring som yra höns mellan bryggorna. De riggade jollar och hjälpte till med allt som behövdes hjälpas till med.

Ett genomsnitt på 35-40 blivande jolleseglare per seglingskväll under maj månad säger en hel del om vad vi satt igång. Teori varvades med praktik. Under sommaren anordnades två seglarläger under tre dagar, med 25 ungdomar som tillsammans med ledare levde båtliv, seglade och hade trevligt.

På vintern jobbade man också: Man bygger egna jollar, pratar segling och utbyter erfarenheter. Årets clou var på julaftonen: Då träffades all ungdomarna i klubbstugan och inmundigade choklad med vispgräddde. Det var en härlig tradition!

1978 fick Gunnar en idé. Nu var det dags att försöka komma med i Guinness rekordbok Ja, i och för sig fanns det inget rekord att slå, det var Gunnar som hittade på det. Vi skulle slå rekord i uthållighet i jollesegling!!

Det var en pärs!!

3 jollar skulle segla i (helst) tre dygn. Periodiskt byte av de uttagna ungdomarna skedde hela tiden. Resultatet blev en fantastisk upplevelse för oss alla. Det lagades mat, det torkades kläder, man sov i båtarna. Det blåste enormt ibland. På nätterna var det stiltje och det var kallt!!. De stackars ungdomar som då hade törnarna fick klä på sig allt, från raggsockor och långkalsonger till vantar och mössa. Det skrevs resultat på en stor informationstavla och många intresserade kom till platsen.

När siste man gick över målgången hade båtarna varit igång i 44 timmar. Vilket samarbete!!

Ytterligare några år fortsatte ungdomssektionen med många entusiastiska ungdomar och deras föräldrar. Slitigt ibland men för det mesta härligt.

Så småningom växte ungdomarna ur optimistjollarna. Det blev Laser, brädsegling eller egen båt. Naturligtvis fanns andra intressen som tog över så till slut bestod ungdomssektionen endast av familjen Svanfeldt.

Sedan 1985 vilar RBK Ungdomssektion i väntan på att en ny kull ungdomar med seglarintresserade föräldrar ska sätta fart igen.

Skulle intresset rinna på så kontaktar man enklast styrelsen.

Vi vet att det finns många av de ungdomar som var med i ungdomssektionen som fortfarande bor kvar i Sorunda och som numera blivit föräldrar, så vem vet vad framtiden har i sitt sköte ?

Gittan

En tillbakablick från min tid som ordförande i RBK

Vad har hänt sedan jag blev ordförande? Vi har blivit av med kiosken i Rangsta och hamnområdet har fått en ansiktslyftning och det ser ganska pryddigt ut. Klubbhuset är i det närmaste färdigt så när som på indragning av vatten. Samarbetet med Nynäs Båtråd har etablerats med möte en gång per år.

Det finns inget intresse från medlemmarnas sida av att festa tillsammans längre. Våren 1999 anmälde 11 medlemmar med respektive, sitt intresse. Detta av 160 medlemmar.

Var finns sammanhållningen ?

Jag träffade en gammal medlem som sa: ”När du, Pehr, var klubbmästare på 25 årsjubiléet 1984, då åt vi god mat och dansade och hade trevligt. Så mycket folk det kom, över 150 stycken, och Trio med Bumba spelade. Ja, det var tider det!”

Vid nämnda tillfälle serverade dessutom ungdomsklubbens medlemmar iförda blåkragar. Föräldrar till ungdomar var helt ovetande om detta. Detta var en parentes.

Gamla klubbhuset är nu borta och en fin gräsmatta har anlagts. En ny flaggstång har kommit på plats Vår ”gamle” hamnkaptan, Leif har dragit söderut och befinner sig nu tillsammans med hustru Anita i Medelhavet för övervintring. Nygammal kranförare vid namn Bengt Eriksson har lovat att sköta kranen i fortsättningen.

Jag kan också nämna att änkan Engqvist, som är ca 90 år och som äger Arkholmen, tycker att vi sköter klubbholmen fint. Hon får muntliga rapporter av en tillsynsman samt av Olle Andersson i Sanda. Den senare uppvaktar henne alltid till jul med en blomma från klubben samt berättar vad vi gör därute.

Jag har nu lämnat ifrån mig ansvaret som ordförande, men jag kan försäkra att det trevliga arbetet och kontakter med både medlemmar och andra uppväger de tider och arbete som jag lagt ner.

Hälsningar Pehr.

Litet kort om Arkholmen

Södra viken på Arkholmen är en guldgruva att söka skydd och att trivas tillsammans i. Där fanns tidigare en flytbrygga, som varje höst bogserades hem till Rangstaviken för vinterförvaring och bogserades ut på våren igen.. Olle i Sanda (vem annars) konstruerade så småningom en vagn av en gammal hjulräfsa som man fäste flytbryggan på. Med hjälp av ett bensindrivet spel vinschades så bryggan upp på land. Den byttes senare ut mot en pålbrygga för egna och gästande båtar, som fungerar mycket bra.

Den norra gästbryggan har gjorts om helt. Det skedde förstas under vintertid. Efter ett stort jobb med många kunniga och övriga frivilliga blev den bra.

Tidigare fanns små holkar av plåt uppsatta för att ta emot de gästades avgifter. Det gick bra i många år, men så var det någon ”gäst” som kom på att bryta upp och ”ta hand om” de pengar som är ett så bra ekonomiskt tillskott när bryggor mm ska repareras eller bytas ut på Arkholmen. Men Hasse Andersson fann på råd. På Helikopterdivisionen fanns möjlighet till att införskaffa en bombattrapp på ca 179 kg. Lasse Engström ordnade en ”övning” för helikopter och bomben placerades som sparbössa på sin nuvarande plats.

Den sitter ordentligt fastgjuten. Tyvärr har även den blivit utsatt för inbrott och inbrottsförsök, men efter Olles senaste ”ombyggnad” hoppas vi den står emot.

Det gamla dasset revs och i stället har en ny byggnad med toalett och soprum har uppförts. Ett tungt förråd av plåt fraktades från Rangsta brygga till Arkholmen på lastbåt.

Väl framme vidtog arbetet med att försöka få det på plats av en skara fantastiska män.

De pallade, rullade, vinschade, drog och baxade för att till sist vinscha upp den blivande toan-soprummet i berget. Devisen är ”att finnas men inte synas”.

Den gamla dansbanan som har varit till stor glädje och bidragit till fin gemenskap, där så många av oss ”svängt sina lurviga” både till dansmusik och till ringleksmusik, har också rivits. Det är många som gjort stora insatser på Arkholmen. Fantastiska insatser skulle jag vilja säga. Ett stort tack till alla frivilliga ansvarstagande kvinnor och män.

Arkholmen är en oas att komma till. Man lägger till, för natten eller för flera dagar. Man umgås och trivs där.

Vår förhoppning är att Arkholmen fortsättningsvis ska få vara en trygg hamn och en lisa för själen. Om så alla hjälps åt och inte skräpar ner i naturen så kan vi alla njuta av vår underbara klubbholme. Det är en underbar natur och det finns alltid nytt att upptäcka.

Owe Andersson, sammankallande i Arkholmskommittén under ca 10 år.

Klipp ur gamla RBK Eko och Bulletiner.

Det är inte bara Anita och Leffe som varit ute på böljor långt från Rangsta-viken.

I mars –85 saxar vi följande från Laila och Ronny Oltners seglats, nedtecknat av Ove Eriksson:

Sedan dagboksskildringen om S/Y PAMELA i RBK-Eko april 84 har några platser besökts och distansminuter tillryggalagts. Från Sevilla via Gibraltar och Estepona, där båten faktiskt övergavs för en tids vistelse tillsammans med nyvunna vänner i Schweiz. Där våra nordbor introducerade en helt ny åkstil (rumpan och skidans baksida djupt i snön) Tillbaka igen till Spanien och böljan. Till Almeria där uppehållet i en fin marina blev längre än beräknat pga storm. (tiden är n1/4 -84)

Efter Almeira: Garrucha – Aguilas – Cartagena – Alicante – Benidorm – Altea – startar överresan till Mallorca. Där fick Laila och Ronny påhälsning hemifrån.

Vidare från Mallorca till Menorca (nu är tiden 16/6 –84) där vistelsen fick sina poänger. En natt i en lagun strax bortom gästhamnen vaknade de av att båten hade en något ovanlig slagsida -vattnet var nästan helt borta ! (I en hamn där tidvattnen normalt ej förekommer.) Inte nog ännu – vattnet kommer faktiskt tillbaks också – som en stor vägg utifrån havet.

Hur som helst, en brant bergvägg där båten kunde hållas från klipporna med hjälp av masten räddade fortsatt resa – dock med en del skador – bl a på roder.

”Naturkatastrofen” förklarades senare som ett utbrott i en undervattensvulkan. I samband med att skadorna skulle repareras så for Laila och Ronny hem till Sverige under juli –84. Tillbaka på Menorca i augusti –84, med reservdelar i bagaget, för att utföra de sista reparationerna – återigen ut på böljan. Tillbaka till Gibraltar via några spanska hamnar och vidare till Madeira där livet lekte. Vidare till Teneriffe där det återigen blev besök av anhöriga. Den 20 december börjar seglatsen över Atlanten med destination Västindien.

”Hur blir man egentligen lots?”

”Jo, man börjar med att gå ut grundskolan?”

”Kom ihåg att fyra femtedelar av världen är vatten
– resten är bara till för att förtöja vid”

Det har varit många fester under årens lopp, höst- och vårfest, kräftskiva och midsommar på Arkholmen. Brygginvigningar, utflykter för pensionärerna, dop på Arkholmen och alla sporadiska fester som kommit till när vi haft arbetsdagar och behövt livas upp. På julaftonen serverades choklad i klubbstugan för ungdomssektionens medlemmar och på sommaren fanns seglarläger för dem.

En höstfest satt stormen käppar i hjulen för oss. Elen försvann i Bygdgården och gasolkök fick rekvireras från klubbstugan. Någon fick offra sina ögonbryn i skruvandet med gasoltuber som rekvirerats från macken. Men hur gör man med en modern orkester – den

kan väl inte drivas med stearinljus?? Ibland har man tur – det löste sig den gången. 1981 var midsommarvädret: regn och kyla, men det hindrade inte tävlingskommittén att ordna ett familjerally ut till Arkholmen. Det var frågor av olika slag, knopslagning och pilkastning. Till kvällens korvgrillning och dans kom inte så många – de flesta satt och kurade i sina båtar.

Midsommardagen bjöd på underhållning av annat slag:. En seglare som dagen innan gått in till bryggan för motor och fått grannens ankarlina i sin propeller. Två frivilliga rodde ut med sin jolle och tillgängligt folk stod på segelbåtens ena sida och tyngde ned den. De två i jollen hade det ganska slitsamt i det iskalla vattnet, men med skicklighet kombinerad med envishet och många glada tillrop från folket på bryggan lyckades man så småningom få bort ankarlinan.

Det blev ju betydligt bättre än den gången när en gäst som kommit tidigt dagen innan seglade ut för full maskin och drog upp flertalet ankarlinor så medlemmarna fick ett #+# arbetet att samla in båtarna.

klipp från oktober –85:

Definitioner på olika sjötermer, har vi väl lärt oss.

De här kanske inte alltid tecknas ner på papper.

durk	golvet inuti en båt
däck	golvet utanpå båten
reling	kanten på båten, sista kontakt innan man ramlar i
lovart	bör man ej spotta eller kissa i
kapell	uppsamlingsplats för måsskit
tamp	snöre som kan hålla fast båten
halkip	håller tamp i läge, gör ont att fastna i med stortån.
dragg	järnskrot, som skulle ha suttit i tamp innan det slängdes i.
kompass	synnerligen dumt ställe att förvara sprit i. Kan också användas för att hitta och köra på grynnor med största precision.
ruff	utrymme för att förvara kutryggiga och på annat sätt vanskapta människor i
vattenlinje	bör ej gå över rufftaket annat än på u-båtar
gösstake	anordning för snabb kastrering av män på hala däck
koj	undermålig sovplats i båt där förut friska människor blir vanskapta, kan med viss svårighet användas för att göra nya människor i
sjökort	karta över vatten som underlättar identifiering av nyss påkörd gryнна
gryнна	rörlig förhöjning av sjöbotten
sluss	hiss för båtar, förvandlas till öppet dårhus på fredagskvällar
roder	utrustningsdetalj för att möjliggöra felnavigering
kölsvin	svinet under durken
kaptan	svinet ovanpå durken
segel	tygsjok för att snabbt få omkull en båt
mast	åskledare belamrad med linor och annat bråte
bom	liggande mast, vanlig orsak till skullskador
boj	flytande fäste för båt, medverkar till att blodkärl i hjärnan brister
båtshake	käpp med krok i, brukar komma till användning när 3 promille överskrids

klipp ur RBK Eko 73 och maj –77

Enligt Percy, som var en av de tidigaste redaktörerna så är båten en "HON" därför att:
HON måste styras av en man
HON tar makten i ett obevakat ögonblick
HON tål ej överbelastning
HON kan ej riggas utan en mans hjälp
HON byter namn när hon byter ägare
HON kostar mer i underhåll än vad ägaren tänkt sig
HON kan dra med sig en man i djupet
HON måste spacklas och målas innan hon ska ut
HON blir med åren gisten, besvärlig och svårhanterlig

Vad säger de kvinnliga skepparna om detta?????

Följande klipp är ur Eko:t dec –76.

Det är väl preskriberat numera, men jag vet ännu inte vem denne stackars motorbåtsägare var. Törs han ge sig till känna???

Nu är det hänt!

Om en trasåkare (segelbåt) har tji vind i seglen så ställer ju vi motorbåtsägare gärna upp och hjälper den stackarn så han kommer dit han ska, det vet vi, men nu har vi fått uppleva raka motsatsen. Det vill säga, ja det är knappt man vill orda om det....men du förstår väl vad jag menar. Ja, just det, att en trasåkare bogserar en motorbåt!!! Tja man får hoppas att det är en engångsföreteelse. Visserligen var bogsersträckan bara mellan bryggan och kran-bryggan, men i alla fall, det måste ha varit folk som har sett detta!!!!
Då är den lilla sträckan mellan bryggorna tillräcklig. Man tycker att liknande övningar kunde förläggas till den senare hälften av kvällen då det är mörkt, och tänka på ryktet och åran

Klipp från –72

Sjösättning??

Det finns de som sjösatt sig själva utan båt också. I mitten av februari drumlade Gunnar Sellén genom isen vid ett bryggbygge och blev enligt vittnen ganska blöt om baken. Kanske vi skulle kora årets första badgubbe?? I så fall är Gunnar genom Eko korad till "Årets första o- frivilliga badgubbe 1972."

Klipp från hösten –72

När så tiden var överstökad, då Lucia trots nyladdade batterier inte fick ljuskronanan att fungera, då tomten efter en mycket omständlig omklädningsprocedur i en makaber utstyrsel ändå blev igenkänd av barnen och när det nya året välkomnades med att någon envist skulle dricka champagne ur hästskor var det dags att låta RBK:s årsfest gå av stapeln. *(man kan ju undra vad dom hade för sig förr i tiden – men roligt var det säger dom som vet)* reds anm.

Klipp -73

Fem seglade till Åland

Midsommartid, varmt och soligt och i nästan rådande stiltje stävade fem RBK-seglare sakta men säkert med destination Åland.

Dessa salta killar med barn och blomma var Raimo Mild, Bengt Eriksson, Hans Andersson, Gunnar Sellén och Roland Johansson.

Till sällsyntheterna hör väl att Ålands hav är utan vind och vind fodras ju när trasorna är uppe. Nu råkade det just vid denna tidpunkt inte blåsa så pass att tändstickan vid pipan slocknade, så man var alltså ”nödgad” att använda det där stinkande motoreländet. Nu är det ju så, det vet vi motorbåtsåkare, att det fodras bensin för att en motor ska låta något. Alla fem hade naturligtvis tänkt på detta, men endast tre hade tankat upp tillräckligt med bränsle. Så, resultatet av detta blev således att dessa två frivilligt avstod från en rykande, illalåtande motor och plockade fram paddlarna istället. Alla fem kom till Åland och upplevde en underbar skärgård med sina röda granitklippor.

Vid hemkomsten talade de varmt om Ålands skärgård, om platser som Kastelholms slott, Bomarsunds ruiner, Mariehamn och besöket på fyrmastade barken Pommern.

Det var en seglats att minnas – inte minst för de som paddlade.

klipp ur Ekot nov -93

ETT GOTT SKRATT

Leif ”Tillis” kommer gående på Arkholmen med en massa käppar. Olle får syn på honom och faller följande kommentar: ”Han stakar nya vägen mellan Nynäshamn och Hålö.” (Detta när det var skrивerier om E4 Syd.)

Olle tycker också att det är bra med många bryggplatser på ”Arkis” Då blir det plats för många främmande båtar och ”då kan man ljuga mer, för dom har inte hört det förut!”

Klipp ur Eko jan –91

HURUSOM ATT RIVA EN BRYGGA

Lördagen den 27 oktober, nästan mitt i vintern som inte blev av, åkte Vitamin upp på land. Högrtryckstvätt och på med vinterpälsen för det var bråttom.

Varför så bråttom??

Jo söndagen den 28 skulle C- och D-bryggorna rivas och alla var kallade till tjänst. Alla kom nu inte, men många, många. Bryggorna revs från alla håll, lösa plankor, och sviktande regler. Tur att ingen ramlade i, även om Tore var säker på att Olle och jag skulle bada. På kvällen stod bara pålvirket kvar och svajade i den svaga brisen.

En dryg vecka senare dök ett rostigt monster med släp upp vid Rangsta. Vid närmare besiktning visade det sig vara en vanlig grävskopa som stod på en pråm med en större pråm på släp och alltsammans bogserat av ett litet plåtkar med en stor diesel i.

Den 10 november var det dags för min törn igen och tillsammans med ett tjugotal andra bärgade vi timmer, som grävskopan försedd med en jätteklo, slet upp ur Grimstavikens dybotten. Stolparna släppte inte ur dyn utan dy släppte mot dy, dvs stolparna hade ett ca 4 cm tjockt dylager omkring sig när de kom upp. Många stolpar satt bra fast. När maskinen grep tag i en eller flera stolpar och började lyfta så lyftes det inte en tum utan pråmen sjönk djupare och djupare tills med ett "plopp" Grimstaviken släppte sitt grepp och upp kom pråm och maskin med stolp i högsta hugg.

Sedan kom svallvågorna och vi fick vatten i stövlarna.

Trots kyla, dy och blöta fötter gick det hela mycket bra. Stolparna kom upp, mättes och sorterades för återanvändning. Maskinen var dyr i drift, men utan den hade vi väl fortfarande stått vid Rangsta och slitit i stolparna.

Allt blev inte klart första dagen, men det dröjde inte länge innan all stolp, förutom de som skulle stå kvar, var på land. Sen gick sjögräsrensningen i ett nafs. Stora käkar käkar bra.

Så var det dags att sätta ut stolp igen. Många var de medlemmar som ställde upp och "matade" maskinen. Det var en hungrig rackare. Stolp på stolp matades ut, den tog ett stadigt tag i den, lyfte den upp i höjden och så ner i botten. Allt enligt enslinjer på land. Nu är D-bryggans stolp (är C-bryggan ett minne blott eller blir det omdöpfung?) samt vågbrytaren med vidhängande bryggstolp på plats och står och svajar i dyningen. Hop-pas att isen är skonsam i vinter så att inte stolpraderna blir alltför kurviga. Just nu, den 29 december, ser det så ut.

En eloge till Leif som lyckades ro det hela i hamn. Med hopp om ett gott seglarår 1991 önskas Ett Gott Nytt År

Lars Engström s/y Vitamin

Leif Delverts grund

De flesta har väl någon gång gått på ett grund eller nuddat en grynna. Alla pratar inte om det, men vår fd kassör Leif och hans fru Anita har verkligen gjort det. Inte bara för att det ligger så nära Rangsta att det var risk för att någon sett händelsen.

Leif gick på grundet norr om Brudskär med sin båt som sticker 1.6. Enligt Sjöfartsverket var grynnan på 2.2 m.

Efter många protester och skrivelser fick Leif en kontrollant från Sjöfartsverket att mäta om så numera står det på sjökort 6181 SE Båtsportkort: Serie D över Himmerfjärden NV om Brudskär. Djupuppgifter:

Positioner a) 58-59, 50N 17-44,83E

b) 58-59,46N 17-44,85E

*Detaljer A. På position a) införes en **undervattenssten** (INT 1, K 13) Djuposiffran 2,2 styrkes. B En **undervattenssten**, med omgivande 3m-kurva införes på position b.*

Leif kände sig nöjd med detta.

Gunnar Selden, som numera flyttat ifrån Sorunda var en av eldsjälarna både i RBK och i RBK:Eko.

Han startade Ungdomssektionen tillsammans med Hasse Andersson.

Och vem minns inte Gunnar som auktionsförrättare på årsmötesfesterna. Ingen kunde mäta sig med Gunnar när det gällde att få folk att "lätta på plånboken".

Han hade sin egen stil när han stod till rors. När redaktören med kapten en sommar var på väg norröver mot Sävsundet ser vi på håll en båt som korsar. Eftersom vi såg den i "profil" så kände vi också igen Gunnar som stod där hållandes i pinn och med andra handen peta upp de nedhalkande glasögonen.

Han har skrivit nedanstående visa på melodi Gamla Nordsjön. Medge att han beskriver vår del av skärgården helt underbart. Jag tror nog att Evert Taube i sin himmel också njuter av texten.

RBK-sången

Himmerfjärden kan svalla och brusa
men är oftast rätt laber och skön.

I sommarnatten hörs kvällsbrisen susa
när vi glider så sakta mot ön

Här bjuder holmar och skär sina famnar
åt både seglare och motorbåt

Den allra finaste av alla hamn finns
i Grimstaviken hos oss, RBK

Här finns gänget som gillar att plöja
vågorna de blå: RBK

Ingenstans mellan Trosa och Möja

finner man en friskare anda ändå
Med gemensamma krafter och vilja
har vi skapat en skyddande hamn
och när vi seglar från bryggornas tilja
känner vi: RBK är dess namn

Men det är skönt när man får lätta ankar
och segla ut på Himmerfjärden blå
När vi passerar Askö bankar
från fiskeflottan en hälsning vi få.
Sorundabon som uti världen vankar
har alltid Rangsta i blodet ändå
Och därför hälsar han glatt med ett kraftigt: Hallå!
det gungande RBK

Stora Arkholmen är paradiset
- södra viken är som en lagun
Bland alla holmar tar den första priset
jämförd med ön i passad och monsun
Och vill vi sträcka vår färd litet längre
emot söder, sydost eller väst
så ligger tusentals öar och väntar oss
- vi bara väljer den vi gillar bäst.
Bort mot Stenskär och Gränsö går leden
ut till havs vi styr – Fifångs fyr
Det blir alltmera glest mellan träden
När vi angör Landsort, där Storvindar gnyr
Bokösund med sin slingrande bölja
Västra Stendörr'n med sitt trånga håll
Var som helst kan sig skönheten dölja
när vi utser för dagen vårt mål.

Det är så skönt när man får lätta ankar
och segla ut på Himmerfjärden blå
När vi passerat Askö bankar
från fiskeflottan en hälsning vi få
Sorundabon som uti världen vankar
har alltid Rangsta i blodet ändå
och därför hälsar han glatt med ett kraftigt: Hallå!
det gungande RBK

Men vi har fler goda textförfattare i RBK. **Gun Bodén och Ingrid Bjugård** skrev nedanstående före och under ett seglarläger för ungdomar på Arkholmen.

Mel.: Jag har aldrig vart på snusen.

Åh hur härligt att få segla
skota, spira och gå upp i vind
Slippa dunket från en motor
Endast brisen som svalkar min kind.

Vi har alla vindar med oss
Slören, halvwind och så kryss förstås
Gipar gör vi utan krusning
det är det som är segling på topp.

Och vi slåss i alla väder
regn och rusk kan inte hindra oss
För vi sträcker alltid segel
mot söder och norr, öst och väst

Motorbåtar dom kör om oss
men vi vinkar glatt i deras svall
medan vi gör klara seglen
för att glida så sakta in mot land.

1976 05 12 kom denna visa till. Signaturen är P N och jag undrar om det möjligen är **Pelle Luva** som gjort den?

Pelle, som egentligen hette Nilsson, men fick sitt namn för att han alltid gick omkring i luva, var mycket aktiv i Ungdomssektionen. En av de första att ge sig ut både i båt och med bräda. Jag har hört ”från det håll där man vet” att han badat ett flertal gånger – med kläderna på.

Han var alltså en populär ledare.

RBK:u-sången

Mel.: Vintern rasat

Vinden brallar ut på våra fjärdar
Seglen hänger allt vad tygen tål
Här ska kämpas uppå alla banor
kryssa, slöra, runda, gå i mål
Jollen stjälpes, den du måste tömma
och du får en simtur i alla hast
Upp i jollen, trimma åter ditt segel

kolla: Roder, centerbord och mast.

Segling tänder helig eld i själen
RBK:u kämpar och går loss
Då det känns från huvudet till hälen
att det är en vind som driver oss
Låt oss segla med varann go-o vänner
centerbordet ner och spristaken opp
Vi ska fajtas när vi för detta känner
Leva livet, hipp å hej å hopp.

Alla har vi väl gjort bort oss någon gång. Det känns ganska så pinsamt när det pågår, men efter ett tag kan man skratta gott åt det. Nu när vi sitter och försöker plocka ihop vad som hänt under de 40 år som RBK har funnits så dyker det förstås upp ett och annat minne. Det som jag närmast tänkte på har med 25-års-jubiléet att göra.

Jag, Gittan, hade blivit tillfrågad om jag ville skriva en jubileumsvisa, vilket jag gärna gjorde. Det var intressant, men inte helt lätt, att plöja igenom alla protokoll från klubbens begynnelse. Men vilka protokoll! Ta gärna en titt någon gång. De allra första är handskrivna med snirkliga bokstäver.

Den stora dagen kom. Det var stor fest i Folkets Hus i Ösmo. Över 170 glada trevliga RBK:are samt några speciellt inbjudna. Festkommittén hade som vanligt gjort ett fantastiskt jobb.

Trio med Bumba skulle spela till dansen och när jag kom till FH blev jag tillfrågad om jag ville att de skulle spela när jag framförde min låt. Det är ju inte var dag man får sjunga med en känd orkester, så det klart att en nervös Gittan tackade ja. Vi tränade litet bakom scenen och så var middagen igång.

Efter en del tal blev det så min tur att äntra scenen. Grabbarna spelade ett intro – **jag kom inte ihåg melodin!!!** De gjorde ett försök till, men det hjälpte inte. Det var bara att tillstå inför alla människor att jag glömt den.

Nåväl, tack vare grabbarnas enträgna spel så kom jag in i melodin och kunde ”berätta” vad som hänt i Rangsta Båtklubb under 25 år.

Detta blev alltså småningom mitt bidrag till underhållningen den kvällen.

Rangsta Båtklubb 25 år

Mel.: Jag har aldrig var´t på snusen.

Nu ska jag för er förtälja, litet grann från vårt RBK
Mycket har funnits att välja Jag blott skummat har på ytan ändå
-59 samla Erik samman några män till diskussion
Tyckte det var dags att starta egen båtklubb i vår region.
Mark släppts till utav Holwaster. Första mötet hölls i Herberts hem

Mycket jobb och fin kamratskap. Ja, ni vet väl, hur det har gått sen.

Bryggor blev det en, sen många. Klubbhus kändes också bra att ha.
På Ljugarbänken man sökt fånga idéer, både dåliga och bra.
Tänk när kajen skulle pålas. Före jul! Man slet och allt blev fint.
Nästa helg vart öga tårats; Vattnet stigit och allt flöt omkring.
Man fick börja om från början. Ett par år det tog att få det snyggt.
Kommer nån ihåg den sörjan?!? Nu på gräsmattan vi sitter ganska tryggt.

Östersjön ibland har stigit. En och tjuugoåtta! -82!
Högt på land det is då blivit. Och med bryggorna det blivit si och så.
Många stormar har det varit. Men den -69 den var värst:
Båtar, bryggor flöt i vassen. Det var kaos när det kaos är som mest.
Upp till axlar några vada för att rädda båtar in till land.
Inte blev nån särskilt glad av den syn som man möttes av på strand.!

Och så for man ut på fjärden. Det är ju därför som man båtar har.
Höga vågor la´ sig när största båten Delfin utåt far.
Liljehammar hade tur han. Hitta båt, som ingen ville ha.
Uppå bryggan stod polisman. Sa: ”Behåll den!” och han har den än idag.
Åtta båtar ifrån starten. Det har blivit några flera nu
Motorbåtar håller farten och textilragarna slår och kryssar ut.

Öar finns det ganska många. Men visst vill man gärna egen ha.
Avstånd får ej va´ för långa. Olle Engqvists änka hade något bra.
Så kom Arkholmen till klubben. det skrevs kontrakt och fiskerätt vi fått.
Man fick rensa upp bland stubben efter stormen, som över ön har gått.
Hasse seglade av masten. Den flaggstång blev med RBK i topp.
Multrumtoan den var kass den. För Olles invigning så sattes det stopp.

Mången tävling har det varit. Raimos grund har mången då gått på.
Nå´t som skeppare erfarit: ”Som man tänkt vill inte båten alltid gå!”
Skepparmöte. Ut med båten. Gissa nu:”Hur hög är Regarns fyr?”
Gasten har ej långt till gråten men skeppar´n har tatt kurs och han styr.
Säj mig, har ni tänkt på detta: Först i mål är båtar som är störst.
Men dom blir ej alltid Etta, för man räknar ju lystalen först.

Midsommar man brukar fara ut till ”Arkis”, där vi klär vår stång.
Hela sommar´n fler syns vara, där det alltid är nå´t trevligt på gång.
Kräfts-kiva med sörpelljuden efter motorfärd och fin seglats.
Den som vill, den blir uppjuden. För på dansbanan finns det gott om plats.
Dragspelstoner låter fint men, när det regnar blir det tungt att dra
Musikmaskinen gav fint ljud den, men då ska den ju i vattnet ej va´.

Jolle-segling! Världsrekordet sattes -78! Det var hårt!
Starten uppskjuten av blåsten och på natten var det bleke. Man frös svårt!
Gum- och gubbsegling är härligt! Säj, ni vet väl varför den kom till?

Föräldrarna skrek så förfärligt, så nå'n tyckte: "Visa nu vad ni vill!"
Ner i jollen klev de stora. Någon seglade för långt utåt.
Men det nyttigt var att prova. Det är ej så lätt att segla liten båt.

Båtturer med pensionärer. Tyckte Olle att vi skulle ha.
"Tänk när det är vackert väder och jag gammal blir och utåt ej kan dra."
Men när alltför hårt det blåser får man vackert kvar vid Rangsta bli
Ropa efter Pehr: "Kom åter!" Han sig förberett, gått före i god tid.
Minns ni när vi var på Fifong? Två gick vilse! Var det en romans?
När man gjorde klart för avgång, på en Huddingebåt de två då fanns.

Och till båt och hav hör fiske. Gäddor, som hoppar tillbaks i sjön.
Andra trivs när hårt och friskt d'ä. Är det stiltje blir nån sjösjuk och grön.
Badar uti alla väder, gör ju endast en brädseglare.
Någon med, n'ån utan kläder. Ja, ni vet, ni alla som varit me'.
Nu på dansgolv skor ska nötas. Vi har trevligt. Tack Festkommittén!
ALLTID GLAD NÄRHELST VI MÖTAS = KÄNNETECKNET FÖR EN RBK-are.

Hej, nu har det hänt. Vi har blivit utan båt

Det började för ca 25 år sedan. vi hade just flyttat från Stockholm till Sorunda. Jag, som inte var någon "lantis" utan ett s k gatubarn längtade in till Stockholm. För att få komma dit föreslog jag Pehr att vi skulle åka in till Stockholm och samtidigt gå på Båtmässan. Det gick som på räls! Vi var snart inne i Stockholm och sedan på båtmässan. Jag glömde denna episod, men det gjorde inte Pehr. Det gick några veckor och så kom han hem och talade om att han hade köpt en båt.
"Va!!" skrek jag. "Vad menar du??" Men han svarade mycket lugnt: "Du ville ju gå på båtmässan"
Nu var det ju bara att hitta det positiva och det fanns nästan bara positiva stunder med att vara på sjön.
Enligt Pehr så regnar det aldrig, det är sol och lugnt och det finns mycket att sysselsätta sig med. Jo pyttsan!
På vår första semester regnade det i stort sett varje dag. Vår träbåt läckte in så vi fick lov att vira in barnens ben i svarta sopsäckar. En natt blåste det förskräckligt. Pehr väckte mig och sa: "Det enda du behöver göra är att kolla om jag kommer tillbaks."
Hur gör man då när man är jätteskraj och inte har en aning om vad som ska göras??

Det gick några år och nu skulle vi segla. "Stopp" sa jag "Det har jag aldrig lovat." Båtkompisarna diskuterade hit och dit. De skulle alla bygga varsin husbåt.
Den enda som gick på det var Pehr. Dock inte en husbåt utan en motorseglare. Vi omvandlade vårt garage till ett båtmagasin och Pehr tillbringade cirka sex månader (eller var det 8?) där ute.
När det gick galet fick jag lov att hålla barnen därifrån så de inte skulle tro att de fått en

knäpp pappa.

Vi seglade under några år, men även detta måste bytas ut och så var det dags för motorbåt.

Det låter som om vi aldrig haft roligt på sjön, men det stämmer inte!

Vi har haft många trevliga semestrar tillsammans med våra kompisar och det har inte alls regnat varje semester.

Men man blir ju inte yngre utan man blir litet mognare, så nu har vi sadlat om och åker husvagn och dansar square-dance.

Vi behöver aldrig mer lägga om mitt i natten! Jag behöver inte hoppa iland med risk för att bryta benen!

Så tänk på det när ni tröttnar på sjön – dansa square-dance.

Hälsningar från f.d. ruff-häxan Gittan och min duktige kapten Pehr Nimmén.

Utan egen båt i Skärgården

För oss som numera inte har egen båt finns ändå en och annan ljusglimt där vi kan uppleva och avnjuta vår vackra skärgårdsnatur

En solig söndag i maj åkte vi min man Lasse och jag, en tur med Skärgårdsstiftelsens båt, Saxaren, genom delar av skärgården. Vi skulle lägga till vid Hjälmö och Finnhamn för att få se vad stiftelsen gör för att hålla skärgården levande.

Det var gott om båtar, både stora och små ute på vattnet. Och visst saknade man närheten till kobbar och skär men vi njöt ändå. Vi fick en fin guidning genom farleden, och speciellt för mig som inte har särskilt bra lokalsinne, kändes det mycket bra.

Vad som förvånade mig mest när vi gick iland var vårens och försommarens blomsterprakt. Jag blev fascinerad av att det fanns så mycket växter som blommade. Precis som här på fastlandet. Med spridning från hästhov till gullviva. Vi såg t o m midsommarblomster och det hade jag ännu inte sett hemma. Men det har väl att göra med att det inte varit speciellt mycket is i vinter. Det var helt underbart att vandra runt på småvägar mellan blommor av alla de färger och arter.

Vid Hjälmö brygga blev vi avsläppta och skulle gå över ön och bli hämtade på andra sidan ön. Vi blev också guidade runt av tillsynsman och året-runt-boende från skärgårdsbruket på ön.

På Hjälmö har skärgårdsjordbruket återupplivats och hör till ett av de större i ö-världen. Bonden, (en ung tjej) driver tillsammans med maken (och liten son) det hela. Pappan hjälper till och har hand om sägen samt en stor fårjord, som han skicklig dirigerade med hjälp av sina två vakthundar. Han hade tidigare varit verksam som lantbrukare, och arbetar nu också med skogsvård åt skärgårdsstiftelsen. Mamman har arbete i stan men sköter en hel del av arbetet hemma, speciellt på vintern.

Korna fraktades till bete med djurfärja till öarna runt omkring under sommarsäsongen. De hade varit förskonade från "båtfolk med ont uppsåt".

De flesta arbetar alltså inte enbart med jord- och skogsbruk. De har andra arbeten också,

men naturligtvis helst sådant som mestadels kan skötas från hemmet. Men jag undrar ändå hur det skulle kännas att sitta där på vintern eller kanske mest när det varken bär eller brister runtom. Jo, får jag till svar, då gör man inarbetet som förr i tiden. Man lever efter ljuset.

Så var det dags att tacka för oss och gå ombord igen och fortsätta färden mot Finnhamn. Det sägs att namnet kommer sig av att finska skutor på väg mot eller från Stockholm la till här, men det var ingen som verifierade det. På Finnhamn togs vi också emot och blev guidade runt. Det var faktiskt inte alls så farligt att gå i flock som jag trodde.

Vandrarhemmet bestod av en ”sommarstuga” som byggdes av kolhandlare Rönnström i början av seklet. Det var ingen dålig stuga, minsann. Mycket av det gamla var bevarat och det var intressant att gå runt och ”insupa” den gamla atmosfären. Det fanns naturligtvis nya kojor och stugor också. De utnyttjas nästan året runt. När vi var där var det elever från någon förort till Stockholm som var där på läger. De fiskade, lekte och utnyttjade ön till olika lekar.

Vi promenerade återigen igenom ett alldeles fantastiskt landskap men bl a många vackra ekar, och hamnade på Idholmen där en ensam tjej skulle starta eget. Hon hade höns, hund, katt och får och hade börjat göra iordning utomhus. Hon hagade just till fåren och höll på med det blivande grönsakslandet. Inomhus fick vara så länge. Hon visste att hon hade ett ”hästjobb” framför sig men var villig att satsa. Men, sa hon, här på öarna hjälps vi åt så gott det går. Ingen står ensam. Men man får inte vara rädd för att ta i och det är bäst att man är mångkunnig. Hon berättade också att restaurangerna på öarna nästan är självförsörjande när det gäller råvaror. Det finns alltså många som bor här men som inte syns.

Efter promenad tillbaks, en härlig fika vid caféet med goda hembakta bullar så var det dags för hemfärd igen. Det fanns mycket att pratat med ”bordsgrannarna” om. Många av dem hade varit med i stiftelsen i många år och visste att berätta hur det börjar bli ”som förr”. Men numera är det ofta unga familjer som bosätter sig året runt i vår skärgård.

Till Bulletinen kom ett fax från Anita och Leif Tillbom.

(Jag har inte alltid stavat rätt på de olika namnen som Leif nämner i sin rapport. Jag har tittat i den svenska atlasen. Reds anm.)

Här kommer deras egen berättelse om Medelhavsseglatsen som startade vid Rangsta och ännu inte fått sitt slut. Vi har alltså fler lästunder att se fram emot.

Vi avgick den 25 maj med vinkningar, kramar och litet tårar, från barn, barnbarn, släkt, vänner och inte minst delar av RBK-styrelsen.

Första hamn blev Arkholmen och därefter Visby där vi låg tre båtar i hamn. Två tyskar och så vi.

Till Christiansö kom vi efter 36 timmar och ca 170 distans. Hela början på resan var MYCKET jobbigt med kall, hård blåst och regn.

Resan fortsatte mot Kiel. Nordsjön, tidvatten, ett besök i Helgoland för att sedan gå mot Borkum och vidare mot Delfzijl. Vi tänkte pröva att gå i kanaler - ett beslut som vi skulle få ångra senare.

Det började vid notiden på kvällen då vi passerade Borkum i ca 7-8 m/s. Tilltagande ström i en smal bojrad ränna. Det blev kolmörkt. Farten var hög, ca 11-12 knop. Mörker, dåliga boj-lysen när vi slussade in i kanalen i dimma kl 03.00.

Den första delen av kanalsystemet var mycket proffsigt men sedan blev vi som turister inlurade mellan två broar i Groningen. Där blev vi fast under natten. På morgonen blev vi lotsade genom hela staden. Ca tio broar, slussar, väntan vid järnväg för att sedan motas iväg i ett dike som de kallade kanal. Ja, det är möjligt att det är en kanal nu, efter att vi muddrat med vår båt i två dygn.

Men allting har en ände. Vi kom fram till Amsterdam, vilade och for vidare ut i Nordsjön. Där, i tidvattnet, fortsatte vi genom Engelska kanalen mot Dover via Dunkerque. På midsommarafton var vi framme vid Dover.

Efter några dagars turistande och väntan på bättre väder gav vi oss av för att omgående möta ett nytt oväder. Men låt oss glömma det - vi har många hamnar och städer att besöka.

Vi gick från Portsmouth kl 05.00 i dimma och med tidvattnet åter. Vi gjorde 10-11 knop och tjänade massor av tid, men det skulle vi få betala i förlorad tid senare under dagen.

Vid Portland Bill var ingen vind så vi gick för full motor i flera timmar. 1,2 knop - så var den dagen förstörd.

Vi kom till Falmouth den 7 juli och träffade andra svenskar och norrmän som väntade på lämpligt väder för färden över Biscaya. Det var hårt väder på spanska sidan!

Efter några dagar var vi klara att ta språnget. Vi hade kraftig undanvind, ca 10-14 m/s.

Det var både bra och dåligt. Bra för att vi bara behövde försegel men dåligt för att det skumpade och riste i hela båten. Vi var tvungna att kryssa och skära för att det skulle bli mindre jobbigt. Vi körde med tretimmarsvakter. Mot slutet av resan blev jag sjuk och fick en våldsam huvudvärk. Det gjorde inte det hela mindre jobbigt.

Om någon trodde att Biscaya var ett tomt ensamt hav, så är det fel. Problemet är det rakt motsatta. Det är massor med fisketrålare, särskilt under natten, så man får vara vaksam hela tiden. Så mycket vila blir det inte.

Vi hade under vägen över Biscaya sett en och annan delfin men när vi kom utanför

spanska Atlantkusten vid Cap Finisterre i dagbräckningen fick vi en fantastisk upplevelse. Ca 100 meter från vår båt ser vi en jättestor ring, ca 200 meter i diameter. Massor av sjöfågel i luften ovanför. Vattnet kokade av delfiner! De hoppade, dök, landade på rygg. Deras sätt att jaga är att driva sin fångst in i den stora ringen och sen kalasa på alltihop. Vi bedömde att det var ca 50 delfiner. När de ätit ville de leka.

Nu kommer den stora upplevelsen! Alla dessa delfiner kommer till oss. De dyker i grupper om fem och fem – under båten, i alla fyra väderstrecken SAMTIDIGT. Alltså ca tjuugo stycken delfiner på en gång som hoppar, faller, frustar, blåser. Detta under ca 10 minuter.

Efter fyra och ett halvt dygn och 540 distans var vi i Bayona, en underbar stad på Spaniens Atlantkust, en semesterort för mestadels spanjorer. Vi turistade och vilade där i tio dagar.

Så var det dags att segla vidare mot Portugal. Vår nästa hamn är Leixões, en industrihamn invid staden Porto. Vi upplevde Portugal helt annorlunda mot Spanien. Det är smutsigare, butikerna har andra och i vårt tycke sämre varor. De har samma tid som England, alltså en timmes skillnad mot Spanien.

Den portugisiska kusten var lång och tråkig, enbart vita sandstränder, ända ned till Algarvekusten. Där blev det något intressantare med grottor och fristående klippor.

I Lagos finns en hel industri uppbyggd kring dessa klippor och grottor.

Vi kommer nu till Spaniens södra Atlantkust och besöker en liten turistort vid Golfo de Cadiz som heter Rota. Den gamla stadskärnan finns bevarad, ren och snygg. Det var en alldeles underbar liten stad.

Nu närmar sig den legend-omspunna Gibraltar-klippan, det engelska protektoratet på Spaniens sydkust. Det är ett tillhåll för dimma och starka vindar.

Berget är ca 300 meter högt och ca 2 km långt. Klippan är som en schweizerost med jättestora droppstensgrottor. Den är dels så turistad att det t o m finns motorväg igenom, men människan har också perforerat klippan i försvarssyfte. Där finns dessutom en massaapor som är turistanpassade. Språket är engelska, man betalar med engelska pund och alla som ser ut som spanjorer är också spanjorer.

Gibraltar är ett frihandelsområde som är skattebefriat. t ex kostar dieseln ca kr 1.43 / liter.

Vi startar åter vår seglats mot vårt mål, Medelhavet, som befinner sig på andra sidan klippan. Vi har seglat i ca 30 minuter. – Då bryter det lös! Det börjar blåsa hårt. på några minuter är det ca 25-27 m/s. Det håller i sig till långt in på kvällen, men då har vi angjort Estepona, en liten ort på spanska sydkusten.

Vår färd går vidare längs kusten, i sol. Vi passerar Marbella och Malaga. Mellan varje stad finns det minst tio stycken turistfällor, typ Hallunda, men 4-5 gånger större.

Segling gäller endast några timmar per dag. Det övergår mer och mer till att bli motorfärd.

Vi är nu framme vid en ort som heter Almeria, en marina i ett ökenområde på Solkusten. Det lär vara det torraste området i hela Spanien. Det blir aldrig frost, det regnar ca två veckor per år och man lär kunna gå i shorts hela året.

Det är plasttält över marken på tiotals kvadratmil av ökenområdet och under odlas de flesta av de grönsaker som vi köper i Sverige och övriga Europa.

Här i Almeria har vi bestämt oss för att övervintra med båten. Det finns fn 7-8 svenska båtar som övervintrar på land eller i vatten. Själva ska vi ligga i vattnet. Men vi planerar att resa hem till Sorunda i december och att resa tillbaka hit i början av april år 2000.

Vi har hittills seglat ca 2500 sjömil och besökt 43 hamnar. När vi skriver detta är det den 29/8. Det är +31.7° i luften och +26° i vattnet.

Många hälsningar
Anita och Leif Tillbom på Dashwind.

Plats för skratt:

En seglares mardröm, vad är det?
Jo, att sitta i lugn och ro.

En gammal sjöbjörn satt och berättade för några vänner:
Jag kommer aldrig att glömma en resa nere i Biscaya-bukten.
I en hemsk storm gick vi under med man och allt.
Men som tur var så hade jag mönstrat på en annan båt några veckor tidigare.....

Hur fassen seglar ni karl??
Är ni från Vättern??

Norge-kortisar:
Har man slagit yxan i båten så får man ro som fan!

Eller:
Har man gett fan i båten så får man ha den på land!

Eller:
Har man tagit far i båten så får man roa honom ibland!!

Upptagning av bommar 23 Oktober -99

